

avlöpte väl och fartygets befälhavare höstade in en liten förmögenhet. Han ämnade nu göra på samma sätt, och hade dessutom tagit några passagerare ombord för landsättning i Hokianga.

Bland passagerarna befann sig även en ung maori, sonen till en *rangatiraroa* eller överhövding. Under fyra års tid hade han som sjöman tjänat i engelska skepp för att få lära engelska språket och få se sig om i andra länder. Ynglingens maorinamn var *Tara*, men under sin tjänstetid ombord gick han under namnet »George». I Sydney måste han på grund av sjukdom lämna det fartyg, han befann sig ombord på, och beslöt sedan han tillfrisknat att resa hem till sin stam med första lägenhet, som kunde yppa sig. Då han så fick veta, att Thompson ämnade sig till Nya Zeeland, anmälde han sig som passagerare och blev genast beviljad passage, varvid han kontant i förskott betalade £ 3.— i passageraravgift.

Efter att ha varit till sjöss någon dag, blev George kallad akterut och befalld att *gå i arbete* som besättningskarl. För-gäves påminde ynglingen den brutale Thompson om, att han ej tillhörde besättningen och att han betalt sin resa. Då detta ej gjorde något intryck på kaptenen, tillade George, att han var son till en överhövding i sitt land, *där en skymf aldrig blir ostraffad*. Men resultatet av denna appell blev, att George bands fast vid nagelbänken och pryglades till dess han blev vanmäktig — men ej ett ljud av klagan kom över hans läppar. — —

Men denna, för en blåblodig maori högst nesliga behandling skulle emellertid bli ödesdiger för alla de vita ombord.

Redan innan George's sår voro läkta gick han självmant till arbete med besättningen, och låtsande sig vara fullkomligt stukad fick han komma till tals med Thompson. Han omtalade för denne, att han kände väl till största delen av Nordöns kuster med inseglingar och djup, och visste även var det fanns präktig skog att få »för billigt pris». — —